

poklad jest při urážkách spáchaných tiskem zpravidla nepochybný; co se však týče vědomí urážlivé povahy projevu, neobsahuje rozsudek zjištění a musel proto býti zrušen a věc vrácena prvému soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí. Zjištění tohoto vědomí nelze spatřovati ani v důvodech rozsudkových, kde se uvádí, že soud dospěl ku přesvědčení, že výrok nebyl v člancích uveden proto, by pravdivým konstatováním výroku byl vědomně dotčen soukromý obžalobce, neboť třebaže tu přichází slovo »vědomě«, není pochybno, že tímto slovem nemělo býti vyloučeno vědomí o urážlivé povaze projevů, nýbrž že nalézací soud uvažoval jen o účelu a o úmyslu, proč byl pozastavený článek psán a uveřejněn, což vysvětluje jasně jednak ze začátečných slov uvedené věty, že »výrok inkriminovaný byl v obou člancích uveden jen proto, by byl pravdivě zaznamenán, a nikoliv (scil. proto), by tímto konstatováním a tedy opakováním dotyčného výroku byl vědomně dotčen soukromý obžalobce...«, jednak z následujícího odstavce, kde soud jasně vyslovuje, že zprošťuje obžalované pro nedostatek subjektivní stránky jen proto, že šlo o pravdivý referát o soudním líčení, který nebyl psán s úmyslem a záměrem urážlivým. Uvažuje-li soud dále v tomto odstavci, že zpravodaj nemůže zodpovídati za to, co při úředním jednání pronášejí jeho účastníci, lze mu zajisté přisvědčiti, leč nejde o to, co řekli účastníci, nýbrž o to, co učinili obžalovaní, a tu nemůže býti pochybnosti o tom, že zajisté musí nésti odpovědnost za to, čeho se dopustili reprodukcí takových výroků.

Zmiňuje-li se odvodní spis o povinnosti žurnalistického povolání, jež vylučuje trestnost, když pachatel jednal bezelstně na ochranu svých oprávněných zájmů, stačí připomenouti, že zajisté není povinností povolání žurnalistického, rozšiřovati urážlivé projevy stavší se třeba i při veřejném líčení soudním. Pokud však těmito vývody stížnost má snad na mysli předpis § 4 tisk. novely, týkající se beztrestnosti při hájení veřejných zájmů, bude na nalézacím soudu, by po případě — jak již bylo naznačeno — zkoumal věc s hlediska § 490 tr. zák. a § 4 tiskové novely.

Čís. 4371.

Svědkoví, jemuž uložen trest ve smyslu § 160 tr. ř. pro odpírání výpovědi, přísluší právo stížnosti po rozumu § 481 tr. ř.

Z této stížnosti jsou vyloučena jen mezitímní rozhodnutí při hlavním přelíčení, jimž lze odporovati odvoláním z konečného rozsudku.

(Rozh. ze dne 13. února 1932, Zm I 1075/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích ze dne 3. října 1931, jímž byla stížnost Marie W-ové do usnesení okresního soudu ve Štětí n. L. ze dne 23. září 1931 jako nepřípustná zamítnuta, byl porušen zákon v ustanoveních § 481 tr. ř. a § 160 tr. ř.; rozhodnutí to se zrušuje a krajskému jako odvolacímu soudu v Litoměřicích se ukládá, by o stížnosti znovu rozhodl.

D ů v o d y :

V trestní věci T 261/31 okresního soudu ve Štětí n. L. soukromého obžalobce Václava T-a a soukromé obžalobkyně Emilie G-ové proti Emilii T-ové a Marii K-ové pro urážku na cti byla dne 23. září 1931 při hlavním přelíčení svědkyně Marie W-ová na žádost obhájce Dr. K-ého poučena o ustanovení § 153 tr. ř., a když odepřela výpověď o rozmluvě, která prý byla důvěrná, ano by jí bylo porušení této důvěrnosti k hanbě, soud se usnesl, že ji bude přes to slyšeti, a když se i potom zdráhala vypovídati, uložil jí pokutu 100 Kč. Písemná stížnost jejího právního zástupce, dovozující, že podmínky uložení pokuty podle § 160 tr. ř. dány nebyly a že pokuta byla vyměřena příliš vysoko, byla krajským soudem v Litoměřicích usnesením ze dne 3. října 1931 zamítnuta s odůvodněním, že není přípustné stížností podle § 481 tr. ř. napadati opatření soudu, sloužící k vedení sporu.

Rozhodnutí krajského soudu spočívá na nesprávném právním výkladu ustanovení §§ 481 a 160 tr. ř. § 481 tr. ř. poskytuje účastníkům proti rozhodnutím okresních soudů, pokud se z nich nelze odvolati, opravný prostředek stížnosti ke sborovému soudu první stolice. Z této stížnosti jsou vyloučena jen mezitímní rozhodnutí při hlavním přelíčení, jímž lze odporovati odvoláním z konečného rozsudku (rozh. býv. víd. nejv. soudu úř. sbírka čís. 2975 a 2475). O takové mezitímní rozhodnutí tu nejde, ana by postižená jím svědkyně, nejsouc stranou, vůbec nemohla rozsudek napadati. Ostatně uložení pokuty svědkovi, jenž odpírá bezdůvodně výpověď, není jen opatřením sloužícím k řízení sporu, jak odvolací soud za to má, nýbrž zahrnuje v sobě meritorní rozhodnutí o použití donucovacího prostředku proti neposlušnému podle názoru soudu svědkovi, a nemůže proto býti svědkovi, jenž jediné jest tímto donucovacím prostředkem dotčen, odpírán opravný prostředek, který podle předpisů pro řízení před soudy sborovými, podpůrně platných pro řízení před okresními soudy (§ 447 tr. ř.) není výslovně vyloučen. Bylo proto podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4372.

Nel'ze spatrovať nedbalosť v smysle § 290 tr. z. v porušení premávkových predpisov, jestliže nimi predpísaná časť silnice je neupotrebitelná a jej použitie by bolo spojené s nebezpečenstvom pre vozidlo a osoby v ňom idúce.

(Rozh. zo 17. februára 1932, Zm III 367/31.)

So strmého kopca po hradskej išiel obžalovaný šofér B. s preťaženým nákladným autom, obsadeným 16 osobami a zavazadlami, rýchlosťou 40 km za hodinu. Tým istým smerom pred ním išiel obžalovaný R. so svojím jednokonským povozom. Hradská bola zamrzlá, šmiklavá a len jej stredom boli vypracované koľaje. Ponevác obžalovaný R. stred hradskej